

MLADÝ, NOVINÁR

1. číslo • 2. ročník • 01/2011

<http://mokrohajska.sk/web/projekty/tpcasopis>

REČ TELA

*Spoznajme sami seba
bez slov*

LONDÝN

Potulky mestom

OKTÓBER

Mesiac úcty k starým ľuďom

RECENZIA

Kawasakiho ruže, Svet mi je dlžný

Úvodník	3
Reč tela	4
Infošky	7
Medical Fair/Rehaprotex Brno	9
Úcta k starším	10
Koketa	12
Londýn	14
Svet mi je dlhý	16
Kawasakiho ruže	17
Bruno Mars & Travie McCoy: Billionaire	19
Je to láska?	21
Ako si udržať ženu	22
Tajná tajnička	23
Hádanky	24

Haló, haló milí čitatelia!

Po dlhšej prestávke sme tu opäť. Druhý ročník vydávania časopisu Mladý novinár začíname aj napriek trochu zmeneným podmienkam.

Odteraz (dúfame, že len dočasne) vychádzame len na internete. Zatiaľ žiaľ nemáme peniaze na to, aby náš časopis vychádzal v tlačenej podobe. Sponzorov v dnešnej dobe akosi veľa nie je. Budeme radi, ak ostanete našimi priaznivcami aj naďalej. Veľmi si vážime vašu priazeň.

Pýtate sa, prečo v písaní pokračujeme ďalej aj po skončení projektu a aj v týchto zmenených podmienkach? Odpoveď je jednoduchá. Baví nás to a my sa len tak jednoducho nevzdávame. Dokonca máme aj nový prírastok do redakčnej rady - Kristínku, ktorá je veľmi šikovná a tvorivá. Veľmi nás teší, že medzi nás prišla.

Kliknite si na internete na náš časopis, kde určite nájdete množstvo zaujímavých príspevkov. Za celú redakčnú radu sľubujem, že naše články budú rovnako dobré, ako boli doteraz, ak nie ešte lepšie. Prajeme vám, aby vstupovali do vášho života maličkosti, pretože oni robia život krajším. A možno bude takou maličkosťou pre niekoho aj toto číslo.

■ *autor:* Denny Okrutská, šéfredaktorka

Na svete existuje veľa výnimočných tvorov. Boh mal zámer urobiť všetko dokonalé, no aj tak si myslím, že najdokonalejšie, čo stvoril je človek. Dal nám slobodnú vôľu a právo rozhodovať o tom, čo je správne a čo nie. Na to, aby sme boli naozaj výnimoční, máme schopnosť vyjadrovať sa celým telom, nielen slovami. Keďže ma táto téma zaujíma, rozhodla som sa, že spolu skúsime poodhaliť pár tajomstiev *reči tela*.

Rozprávať telom nám pomáha *neverbálna komunikácia*, ktorá je úzko spätá s emóciami a dokáže nám veľa o tom druhom prezradiť. Napríklad, keď sme do niekoho zaľúbení, stačí nám pohľad a už sa to prejaví na našich líčach - sme červení, aj keď to nechceme. To je jeden zo znakov neverbálnej komunikácie. Táto komunikácia sa môže prejavovať na rôznych častiach tela a rôznymi pohybmi:

- mimika (výraz) tváre,
- pohľady (reč očí),
- proxemika (priblíženie a oddialenie, osobná zóna človeka),
- gestika (gestá),
- haptika (dotyky),
- posturika (fyzické postoje),
- kinezika (pohyby).

Mimika (výraz) tváre

Určite ľahko zistíte, či je človek nahneváný alebo či je šťastný. Pretože, keď je nahneváný, automaticky zvráští čelo. A keď je šťastný, tak sa mu celá tvár smeje. Je to vidieť napríklad na očiach.

Pohľady (reč očí)

Aj keď o tom nevieme, oči nám môžu často krát pomôcť, ale nás aj zradiť. Pretože, kto sa vyzná v reči tela, ľahko zistí, kedy mu hovoríme pravdu a kedy nie. Napríklad, pohľad doľava hore znamená, že si dotyčný vymýšľa, a pohľad doprava hore znamená, že dotyčný človek premýšľa.

Proxemika (priblíženie a oddialenie, osobná zóna človeka)

Každý človek má osobnú zónu, do ktorej nechce, aby mu druhí vstupovali (pokiaľ nejde o životného partnera, priateľov alebo iné blízke osoby). Ak je v našej osobnej zóne cudzia osoba, jej prítomnosť nám nie je príjemná a pociťujeme neistotu.

Gestika (gestá)

Gestá sa bežne vyskytujú v našom každodennom živote. Používame ich pri tom, keď chceme niečo vysvetliť, alebo keď sme pre niečo zapálení. Gestá nám slúžia na zvýraznenie myšlienky.

Haptika (dotyky)

Dotyky nám slúžia na to, aby sme vyjadrili niekomu naše sympatie, alebo aby sme niekomu vyjadrili že ho máme radi. Na to, aby sme pochopili podstatnú vec, nám často stačí dotyk. Slová sú v niektorých situáciách zbytočné.

Posturika (fyzické postoje)

Mne osobne sú fyzické postoje najviac vzdialené a vôbec sa v nich nevyznám. Ale viem, že z postojov sa dá vyčítať, či je človek v našej prítomnosti rád, či má záujem s nami komunikovať alebo nie.

Kinezika (pohyby)

Aj tanec môže byť rečou, aj keď si to niekedy vôbec neuvedomujeme. Často krát komunikujeme pomocou tanca. Veď si len vezmite, pri každom tanečnom vystúpení funguje nepriama komunikácia s publikom.

(foto: <http://www.sxc.hu>)

(foto: <http://www.sxc.hu>)

Myslím si, že reč pohľadov je často prvou komunikáciou. Obidve strany ňou hovoria ešte skôr, než sa vysloví prvé slovo. Ja pri komunikácii najviac využívam tvár a gestá, pretože mimika je mi blízka aj z divadla a moje oči dokážu ľuďom veľa prezradiť. Samozrejme len tým, čo ma veľmi dobre poznajú. Pretože oči človeka dokážu byť veľmi smutné, no popri tom sa dokážu veľmi tešiť.

Tí, čo ovládajú reč tela, majú výhodu, pretože zistia aj to, na čo „obyčajní smrteľníci“ nepriđu. Ja by som sa to chcela v budúcnosti naučiť, ale na druhej strane si uvedomujem, že na to, aby som všetko pochopila, by som potrebovala mnoho a mnoho rokov. Ktovie, možno sa mi to raz podarí. Ale teraz momentálne nemám na to čas. Ak vás môžem poprosiť, držte mi palce, aby sa mi podarilo preniknúť do tejto témy hlbšie.

Dúfam, že sa mi aspoň trošku podarilo vám priblížiť niečo tak krásne a jedinečné ako je naša reč tela. Vezmite si, ako by nám bez nej bolo smutno. Lebo reč tela obohacuje náš svet a naše vzťahy. Veľkú stopu na človeku zanechá nielen verbálna, ale aj neverbálna komunikácia.

*Ľudia niekedy zabudnú na to, čo sme im povedali,
ale nikdy nezabudnú na to, ako sa pri nás cítili.*

■ autor: Denny Okrutská

■ zdroj: <http://www.moneo.sk/clanky/detail/rec-tela/>

Výstava lega

V priebehu letných mesiacov tohto roku prebehla v priestoroch nákupného centra Aupark zaujímavá výstava. Jednalo sa o najväčšiu výstavu lega na Slovensku. V Auparku bolo umiestnených viac ako 15 objektov v životnej veľkosti, poskladaných z kociek tejto svetoznámej stavebnice. Jednalo sa o rôzne zvieratá a figuríny z filmov a rozprávok ako napr. Toy Story a Hviezdne vojny.

Deň otvorených dverí v Dome svítania

V dňoch 28. a 29.09.2010 sa v Dome svítania, n.o. v Jakubove uskutočnil už tradičný Deň otvorených dverí. Tieto dni otvorených dverí organizujú preto, aby mohla širšia verejnosť lepšie spoznať ich aktivity, činnosť a výroby. Pravidelne si pozývajú zástupcov obchodných spoločností, ktorých sa snažia osloviť a nadviazať s nimi spoluprácu.

■ zdroj: <http://www.domsvitania.sk>

Abilympiáda

V dňoch 7.10. – 10.10. 2010 prebehol 10 ročník celoslovenskej Abilympiády – prehliadky pracovných schopností a zručností ľudí so zdravotným znevýhodnením. Abilympiáda sa uskutočnila v priestoroch SOU Obchodného na Pántoch 7, ale jedna disciplína sa ušla aj našmu zariadeniu Gaudeamus na Mokrohájskej a to Maľovanie na hodváb.

■ zdroj: <http://www.mokrohajska.sk>

Medical Fair/Rehaprotex 2010

V dňoch 19.10.2010 až 22.10.2010 sa konala na výstavisku v Brne odborná výstava zdravotníckej techniky, rehabilitácie a zdravia Medical Fair/Rehaprotex 2010 Brno. Bol tu prezentovaný široký sortiment kompenzačných a rehabilitačných pomôcok ľudí so zdravotným znevýhodnením.

■ zdroj: <http://www.bw.cz/medicalfair>

Návšteva kráľovnej

Dňa 27.10.2010 navštívila komunitné centrum Gaudeamus na Mokrohájskej ulici jej výsosť nórska kráľovná. Nórska kráľovná prejavila záujem pozrieť si nové bazény vybudované aj z peňazí nórskeho kráľovstva, ale aj iné naše aktivity. Kráľovnú sprevádzala aj manželka nášho prezidenta, sprievod, ochranka, redaktori z televízií a tlačových médií. Kráľovná si pozrela prácu klientov v paličkárni a priestory nového hydrocentra s bazénmi. Nórska kráľovná pôsobila milo, srdečne, skromne a vo všetkých zanechala príjemný dojem.

Vianočné trhy

Od 20.11.2010 sú oficiálne otvorené Vianočné trhy na Hlavnom a Františkánskom namestí v Bratislave. Vianočné trhy sú pozvánkou pre ľudí, ktorí majú radi predvianočnú atmosféru. Po prvýkrát sa uskutočnili v roku 1993.

■ zdroj: <http://www.bratislava.sk>

Slovenské múzeá

Radi by sme upriamili vašu pozornosť aj na dve zaujímavé múzeá na Slovensku. Prvým z nich je Múzeum liptovskej dediny v Pribyline, ktoré je ukázkovým príkladom života rôznych vrstiev liptovského obyvateľstva na konci 19 a začiatku 20 storočia – od najchudobnejšej želiarskej chalúčky až po obydlia najmajetnejších. Druhé múzeum je Múzeum Slovenskej dediny v Martine, ktoré je prehliadkou stavieb z regiónov Orava, Liptov, Kysuce a Turiec. Je to zároveň najväčšia národopisná expozícia na Slovensku.

■ zdroj: <http://www.muzeum.sk>

■ autor: Deni Oslejová

V utorok 19.10.2010 sme sa niekoľkí klienti, rodičia a pracovníci zo zariadenia komunitnej rehabilitácie Gaudeamus vybrali do Brna na výstavisko, lebo sa tam konala medzinárodná výstava zdravotníckej techniky, rehabilitácie a zdravia Medical Fair / Rehaprotex 2010. Výstava prebiehala od 19.10. do 22.10. 2010.

Výstava má už viacročnú tradíciu. Tento rok tam toho bolo trochu menej. Výstava nebola umiestnená v troch pavilónoch, ako predtým, ale v jednom najväčšom. Bolo tam z každého trošku. Boli tam vystavovatelia, ktorí ukazovali nové vozíky, chodítka, zdvíhacie zariadenia, vane, trojkolesové bicykle, upravené autá a veľa ďalších pomôcok. Pri jednom stánku mali trenažér, kde ste si mohli vyskúšať šoférovanie na aute.

Pri každom stánku stáli predajcovia pripravení vám odpovedať na každú otázku. Mohli ste si aj vyskúšať pomôcky, ktoré vás zaujali, alebo ktoré by ste si chceli kúpiť. Vystavovatelia vám poradili, kde a ako si danú pomôcku kúpiť alebo či na danú pomôcku možno získať zo zdravotnej alebo sociálnej poisťovne.

Jedna časť pavilónu bola vyhradená na prezentáciu českých sociálnych zariadení. V ich stánkoch si mohli návštevníci kúpiť výrobky, ktoré vyrobili deti a dospelí s mentálnym alebo telesným znevýhodnením. Boli tam aj kone určené na hipoterapiu a psíci na canisterapiu. Na takejto výstave som bol po prvý raz. Keď som prichádzal do Brna, nevedel som čo ma čaká. Mal som pár vecí, ktoré som si chcel pozrieť. Okrem nich som našiel aj veľa ďalších. Celkovo na mňa výstava zapôsobilá veľmi dobre. Ak budem mať príležitosť, nenechám si ju ujsť.

■ autor: Peter Novota

Bol tu október a jeseň sa ukázala v plnej sile. Listie pomaly menilo farbu a začínalo sa ochladzovať. Tento mesiac nepatrí len jeseni, ale aj starším ľuďom. Mestá a zariadenia pre seniorov robili pre starších ľudí rôzne akcie. Chceli, aby aspoň na chvíľku zabudli na svoje bolesti a trápenia a trochu sa zabavili.

Aj my by sme si mali tento mesiac zapísať do kalendára a trochu sa venovať svojim rodičom alebo starým rodičom. Lebo vďaka nim sme tu a užívame si svoj život taký, aký je. Niekedy sa nám možno zdá, že nás len poučujú a zakazujú nám niečo. Uniká nám však fakt, že nás majú stále radi. Či už poslúchame alebo nie, stále sú tu a pomáhajú nám riešiť naše životné úlohy. Ale len do tej doby, kým oni nebudú potrebovať našu pomoc. Potom začína naša úloha a mali by sme sa čo najlepšie o nich postarať. Vrátiť im všetko, čo nám oni dali.

Niektorým stačí len občas pomôcť nakúpiť, zísť s nimi k lekárovi alebo pre lieky. Čím sú starší, tým viac potrebujú našu pomoc. Tu začína „problém“, ako sa o nich čo najlepšie postarať. Niekedy zostane jedno z ich detí doma a venuje sa im dvadsaťštyri hodín denne. Nie vždy to ide, niektorí sa striedajú a niektorí si objedávajú opatrovateľskú službu domov alebo starých rodičov umiestnia do zariadenia.

Môžeme sa však stretnúť aj so starými ľuďmi, ktorí do smrti nepotrebujú pomoc iných. Ešte oni pomáhajú svojim deťom, napríklad s varovaním vnúčat. Takýto starí rodičia nestíhajú myslieť na to, že sú starí a nevládni. Snažia sa pomáhať dokedy vládzu.

Úcta k starším nie je len o pomáhaní. Úcta k starším znamená mať ich rád a robiť všetko preto, aby si posledné chvíle života užili naplno. Treba myslieť na to, že aj my mladí budeme raz v ich situácii.

Ponúkame vám rozhovor so starými rodičmi a ich vnukom. Opýtali sme sa ich, aký je ich pohľad na starobu.

Rozhovor so starými rodičmi

Ako vnímate starobu?

Sú aj 20-roční starci, sú aj 70-roční ľudia, ktorým by ste vek neuhádli a oni sa ani tak necítia. Je to o tom, ako sa cítite a ako sa chcete cítiť. Treba ešte dodať, že všetko, aj staroba, sa lepšie znáša, keď človek nie je sám. My máme s našimi deťmi a vnúčatami dobré vzťahy a to nám tento čas krásli.

Kolko máte vnúčat?

Máme šesť vnúčat. Štyroch chlapcov a dve dievčatá.

Stretávate sa s nimi často?

S niektorými denne.

V čom vám robia vnúčatá najväčšiu radosť?

Sme radi že ich máme a každý ich úspech je i našou radosťou.

Rozhovor s vnukom

Ako vnímate starobu?

Ja starobu vnímam ako jedno z mnohých období života. Ak má starý človek okolo seba ľudí, ktorých má rád a oni majú radi jeho, väčšinou je spokojný. Problémy nastávajú, keď sa pridružia zdravotné problémy.

Stretávate sa so starými rodičmi často?

S jednými starými rodičmi sa stretávam skoro každý deň. S druhými menej. Som s nimi v kontakte cez Facebook.

■ autor: Peter Novota

Madam Gentil otvorila dvere do svojej izby a pomaly si sadla na posteľ. Palicu oprela o stenu a taštičku položila vedľa seba. Dotýkala sa jej ľavého stehna. Usmiala sa najmilšie, ako to vedela len ona a popriala mi dobrú noc. Tiež som jej zaželal a zatvoril som dvere.

Na chodbe som zostal sám. Striaslo ma. Chcel som už ísť (na záchod), keď som z izby počul hlas madam Gentil. Volala moje meno. Povedal som si, že vydržím a stlačil som kľučku na dverách.

Keď som ich otvoril, madam už nebola sama. Okolo stareckých nôh sa jej obšmietalo mača. Bolo strakaté a rozkošné. „Prišlo z vonku cez otvorený balkón,“ povedala. Na izbe žiaden nebol. Okno áno, ale bolo zatvorené. Nešlo mi do hlavy, ako sa sem to mača dostalo. „Prečo ste ma volali?“ spýtal som sa madam Mača jej vyskočilo na stehná a schúlilo sa do kľbka. Z ničoho nič sa premenilo na sveter. „Aby som vám darovala tento sveter,“ odvetila.. A podala mi ho. Bol trochu pokrčený, ale nie viac ako ja. Rýchlo som si odskočil. „Keby nemali klienti záchody na izbách, určite by som sa pošťal,“ vydýchol som si na záchode. Po malej potrebe som už videl jasnejšie a počul zreteľnejšie. Madam Gentil ma chytila za ruku (mala ju studenú) a spýtala sa, či som náhodou nevidel jej taštičku, alebo či ju mala na večeri, alebo nemala, proste, kde by mohla byť. Taštička ju zďaleka netrápila. Popritom sa rozhovorela o dcére (Mimi). Chcela ju ísť hľadať. Veď pri večeri jej zo všetkého odložila. Polovičku polievky, ktorú má tak rada. Ryby sa ani nedotkla, pretože tú zbožňuje. Nechala jej aj zemiaky. Zo syra si odkrojila len na špičku noža. A z jogurtu odjedla len za dve lyžičky. „Nebolo by dobre, keby jej to vychladlo,“ ťažko si vzdychla. A spomenula si aj na pohár vína, ktorý kvôli nej nedopila. „Veď predsa nie je možné, aby tu nebola. Pri mame. Idem ju hľadať,“ presviedčala seba i mňa. Sveter, ktorý mi darovala, patrila jej mužovi. Sama mu ho uštrikovala. Pripadal som si ako zlodej. Ten sveter jej pripomínal ich prvé Vianoce. Novomanželské. „Prečo, prečo ste mi ho darovali?“ spýtal som sa koktavo. Usmiala sa a povedala: „Neviem.“ A tým to haslo. Ďalej hovorila už len o Mimi. Jej malom mačiatku, ako ju tiež nazývala. To malé mačiatko malo možno päťdesiat, možno šesťdesiat rokov. Ale vždy to bolo dieťa madam Gentil. Dieťa starenky, ktorá mala na dverách plagát mačičky. Každý dôchodca mal z vonku dvere označené obrázkom (okrem iného), ktorý ho výstižne charakterizoval. Madam Gentil milovala mačky. A svoju dcéru. Jej malé mačiatko, ktoré možno nemá kde spať. Strachovala sa madam Gentil. A vpadnuté oči vpadli do ešte väčšieho smútku. Kvôli dcére by sa vyspala aj v kresle. Hoci tá má kde spať, ale madam Gentil tomu neverila. „Dieťa má byť pri matke,“ hovorila. A začala si lámať kostnaté prsty. Aspoň ja som mal ten pocit, keď zalamovala rukami nad nešťastiami, ktoré môžu postihnúť jej Mimi, keď nepríde domov. Zvráskavenú tvár prepadla beznádej. V duchu som preklínal Alzheimeru. Madam Gentil opakovala: „V tejto posteli by sa jej nesnívali nočné mory, v tejto posteli by sa jej nesnívali nočné mory.“ Potom

mi stisla ruku a pomaly sa postavila. „Moja Mimi príde každú chvíľu,“ oznámila mi skalo pevne. „No dobre, ale čo teraz,“ pomyslel som si, vediac, že Mimi určite nepríde. Madam Gentil urobila krok a do niečoho zakopla. Obaja sme sa naraz pozreli na zem. Ležala tam taštička. Zdvihol som ju a podal madam Gentil. Veľmi pekne mi poďakovala a vytiahla z nej dokrčenú vreckovku. Utréla si do nej nos a spýtala sa: „Čo som to vlastne chcela?“ A milo sa usmiala. Povedal som, že vlastne nič, iba oddychovať. Prísne sa zatváрила (nie nepríjemne), skrz zamyslenie a povedala: „Musím hovoriť s Mimi.“ V tom zazvonil telefón. Madam Gentil ožila a zdvihla ho.

Sveter som položil na nočný stolík (k svadobnej fotke) a vyšiel som z izby. Na chodbe som sa zrazil s opatrovateľkou. Ospravedlnila sa mi a spýtala sa: „Čo robí madam Gentil?“ „Telefonuje s frajerom,“ zažartoval som.

■ autor: Július Novakovič

Moja sestra začala v tomto školskom roku študovať na Richmond University v Londýne a tak sme sa spolu s rodičmi rozhodli ísť ju po niekoľkých týždňoch navštíviť. Táto prepadovka bola veľmi krátka, ale aj napriek tomu som si stihol pozrieť veľkú časť z mesta. Londýn ma privítal krásnym slnečným počasím aj napriek tomu, že pre Anglicko je typické a známe daždivé pochmúrne počasie.

Bývali sme v časti Londýna – bývalom samostatnom mestečku Richmond nad Temžou, ktorého súčasťou je veľký mestský park. Park je chránený ako prírodná pamiatka, na to si Angličania veľmi potrpia. V tomto nádhernom parku trávajú Londýňčania svoj voľný čas prechádzkami, oddychom, športovaním - joggingom, jazdou na koňoch, golfom. Medzi nimi sa pokojne pasú veľké, voľne sa pohybujúce stáda jeleňov, laní a danielov. Bol to pre mňa veľmi silný zážitok. Neďaleko parku s výhľadom na rieku Temžu býva aj slávny spevák skupiny Rolling Stone Mick Jagger aj so svojou partnerkou.

Čo ma však najviac na Londýne zaujalo bolo to, že tam jazdia po ľavej strane cesty, pričom vozidlá majú volant na pravej strane. Ja osobne som sedel na mieste vodiča, len mi chýbal volant a pedále, takže som nemal čím riadiť. Typické pre Londýn sú červené telefónne búdky a poschodové červené autobusy „doubledeckers“, ale aj veľmi úzke cesty pre automobily. Často sme museli čakať, stáť a vzájomne sa vyhýbať a to nielen s autobusmi, ale aj s osobnými autami.

Z pamiatok a atrakcií sa mi páčili najmä Big Ben (Hodinová veža) Westminsterského paláca, nazývaná podľa jedného z jej zvonov Big Ben, Trafalgar Square - námestie v centre Londýna, ktoré svojim názvom pripomína Bitku pri Trafalgare v roku 1805, ďalej Piccadilly Circus - jedna z najrušnejších dopravných križovatiek v Londýne, obľúbené miesto schôdzok a turisticky pritažlivá atrakcia v blízkosti obchodnej ulice Piccadilly, London Eye (vyhliadkové koleso) na južnom brehu rieky Temže, vysoké 135m či Houses of Parliament. Navštívili sme známe Trocadero - centrum zábavy, kín, divadiel, reštaurácií aj obchodov. To bolo v sobotu podvečer ako mravenisko, pomedzi ľudí sa nedalo pretlačiť.

Peter so sestrou (foto: rodinný album Petra Vavricu)

Nakrátko sme sa zastavili aj v nákupnom centre Westfield. To je naozaj pecka, je vraj najväčšie v celej Európe.

Nenechal som si ujsť posedenie v klasickom anglickom „pube“, ktorý má vždy svoju atmosféru aj tým, že v kozube praská drevo a vládne tam akási domácka pohoda. Pochutnal som si na známom anglickom beefsteaku, ktorý bol skvelý, aj keď pivo som si k nemu ako vždy nedal.

Na Londýn budem mať veľmi pekné spomienky a rád by som sa tam ešte vrátil. Veď som toho ešte toľko nestihol, napr. návštevu Chelsea či Arsenalu Londýn (futbalové kluby), Wimbledonu, prehliadku múzeí a galérií či Westminster Abbey - paláca a opátstva.

■ autor: Peter Vavrica

Londýnsky doubledecker a klasický anglický pub (foto: rodinný album Petra Vavricu)

Svet je mi dlžný

Eva Urbaníková je výborná slovenská spisovateľka, ktorá už napísala zopár úspešných knížiek o ženách a ich každodenných starostiach i radoostiach. Jej posledná kniha Svet mi je dlžný je naozaj vydarená. V knihe sa stretávame s hlavnou hrdinkou Denisou, jej manželom Robom, jej úspešnou sestrou a excentrickou mamou.

Denisa je tridsiatnička, ktorá žije plnohodnotný život, po ktorom by túžila asi každá žena. No Denisa je trochu zmätená a od života chce pravdu povediac nereálne veci. Má pocit, že žije v neustálom stereotypu a preto sa snaží silou mocou zmeniť svoj súčasný život. Neuvedomuje si však, že tým ubližuje všetkým naokolo. Možno sa vám bude zo začiatku zdať hlavná hrdinka ako hlúpa, nerozvážna žena. No neskôr zistíte, že nie je v podstate zlá, ale iba nerozhodná a v závere s ňou budete mnohí súcitiť.

V diele sa stretnete s mnohými vtipnými aj tragikomickými situáciami. Buď si vezmete ponaučenie, alebo sa len pousmejete. V každom prípade táto kniha zaujme každú ženu, pretože mnohé sa v nej nájdu.

■ *autor:* Kristína Požgayová

Kawasakiho ruže

Kto môže posudzovať minulé viny? A kto ich môže odpúšťať? Dá sa zabudnúť na minulosť alebo budú naše staré pochybenia mať dlhý tieň? Dráma Jana Hřebejka kladie podobný reťazec otázok a ponúka celú škálu odpovedí a pohľadov z oboch strán. Sledujeme informáciu, ktorá sa na počiatku javí ako starý hriech, ale postupne začína meniť životy ľudí. Pozorujeme jednotlivé postavy, ako na túto informáciu reagujú, obhajujú alebo ju spochybňujú.

Televízny zvukár Luděk má chorú manželku Luciu, milenku v práci a svokra Pavla, ktorý je uznávanou morálnou a spoločenskou autoritou. Keď už Luděk nedokáže utajovať svoj milenecký románik a manželka Lucia sa chystá vyhodiť ho z domu, obráti svoju zlosť voči svokrovi Pavlovi. Zhodou okolností Luděk spolupracuje na príprave televízneho dokumentu o svojom svokrovi Pavlovi, bývalom disidentovi. Pri nakrúcaní však náhodou objaví dôkaz, že svokor – ten neochvejný morálny hrdina, s ktorým neustále bojoval o pomyselný piedestál v očiach svojej ženy, má zrejme vo svojej hrdinskej minulosti jednu veľkú poškvrvnu, ktorá sa ukrýva v tajných spisoch ŠTB. Nakrúcaný dokument naberá iný smer, vynára sa príbeh zrady z minulosti a Lucii hrozí, že stratí nielen manžela, ale aj svoj obraz o otcovi ako o morálnom vzore.

Čo sa týka hereckého obsadenia, Martin Huba v roli renomovaného psychiatra stvárnil správny nadhľad a kajúcnosť, maestro Ladislav Chudík v úlohe pre neho netypickej stvárnil bývalého člena ŠTB. Páčili sa mi aj Lenka Vlasáková ako dcéra a Daniela Kolářová ako manželka známeho psychiatra.

Kto bol zradca a kto hrdina? Do akých zakrivení sa dokáže po desiatkach rokoch stočiť ľudská pamäť? Hřebejka som mal uprataneho ako režiséra skvelých komédií, teraz ale prišiel s drámou, kde sa tu a tam objaví nejaký ten humor, ale v zásade zostáva drámou, ktorá sa venuje histórii s tým, že ponúka pohľady viacerých protichodných postáv. Kawasakiho ruže je film s obviňovaním a pohľadom na ľudskú mozaiku, ktorá sa často krát dá poskladať až po mnohých rokoch, pretože spoločnosť málokedy pozná všetky podrobnosti a málokedy si ich pamätá.

réžia: Jan Hřebejk (2009)

■ *autor:* Marián Galbička

Bruno Mars & Travie McCoy: Billionaire

Bruno Mars - vlastným menom Peter Gene Hernandez - sa narodil v roku 1985 na Havaji. Mal mnoho hudobných zdrojov, ako napríklad Michaela Jacksona a Elvisa Presleyho. Ovláda hru na bicie, gitaru a klávesy. V súčasnosti má „menší“ problém so zákonom, pretože údajne prechovával drogy. Súdne konanie malo byť 18. 11. 2010. Veríme však, že ide len o nedorozumenie a všetko sa na dobré obráti.

Teraz by sme vám radi ponúkli preklad jeho aktuálne najhranejších piesní *Billionaire*.

Bruno Mars & Travie MC Coy - Billionaire

I wanna be a billionaire so fricking bad,
buy all of the things I never had.

Uh, I wanna be on the cover of Forbes magazine
smiling next to Oprah and the Queen.

Oh, every time I close my eyes
I see my name in shining lights.
A different city every night, oh.
I swear the world better prepare for
when I'm a billionaire.

Yeah, I would have a show like Oprah,
I would be the host of, everyday Christmas,
give Travie a wish list.
I'd probably pull an Angelina and Brad Pitt
and adopt a bunch of babies
that ain't never had sh-t.
Give away a few Mercedes like here lady have this
and last but not least grant somebody their last wish
It's been a couple months since I've single,
so you can call me Travie Claus minus the Ho Ho.
Get it, hehe, I'd probably visit where Katrina hit
and damn sure do a lot more than FEMA did.
Yeah, can't forget about me stupid
everywhere I go Imma have my own theme music

Bruno Mars & TravieMC Coy - Miliardár

Chcem byť tak veľmi zlý miliardár,
kúpiť všetky veci, ktoré som nikdy nemal.
Ehm, chcem byť na obálke časopisu Forbes
s úsmevom vedľa Oprah a kráľovnej.

Ach, zakaždým, keď zavriem oči,
vidím moje meno v žiari svetla.
Iné mesto každý večer, ach.
Prisahám svetu lepšiu prípravu,
keď sa stanem miliardárom.

Áno, mal by som rád show ako Oprah,
chcel by som byť hosťiteľom, každý deň Vianoce,
daj Traviemu zoznam prianí.
Pravdepodobne by som rozdelil Angelinu a Brada Pitta
a adoptoval by som si veľa detí,
ktoré by nikdy neboli v problémoch.
Rozdal by som zopár Mercedesov ako má táto pani
a v neposlednom rade splnil každému posledné želanie
Je to už pár mesiacov, čo som sám,
takže mi môžete hovoriť Travie Claus bez Ho Ho.
Chápeš, pravdepodobne by som navštívil miesto, kde uderla
Katrina a určite by som urobil oveľa viac, ako urobila FEMA.
Áno, nemôžeš na mňa zabudnúť, hlupák,
všade kam idem, mám svoju vlastnú tematickú hudbu.

Oh, every time I close my eyes,
I see my name in shining lights.
A different city every night, oh.
I swear the world better prepare for
when I'm a billionaire

Oh ooh oh ooh for when I'm a Billionaire.
Oh ooh oh ooh for when I'm a Billionaire.

I'll be playing basketball with the President,
dunking on his delegates,
then I'll compliment him on his political etiquette,
toss a couple milli in the air just for the heck of it,
but keep the fives, twentys completely separate,
and yeah I'll be in a whole new tax bracket,
we in recession but let me take a crack at it.
I'll probably take whatever's left and just split it up
so everybody that I love can have a couple bucks
and not a single tummy around me
would know what hungry was,
eating good sleeping soundly.
I know we all have a similar dream,
go in your pocket pull out your wallet
and put it in the air and sing.

I wanna be a billionaire so fricking bad
buy all of the things I never had
uh, I wanna be on the cover of Forbes magazine
smiling next to Oprah and the Queen

I wanna be a billionaire so frickin bad!

Ach, zakaždým, keď zavriem oči,
vidím moje meno v žiari svetla.
Iné mesto každý večer, oh.
Prisahám svetu lepšiu prípravu,
keď sa stanem miliardárom.

Oh oh ooh ooh, keď sa stanem miliardárom.
Oh oh ooh ooh, keď sa stanem miliardárom.

Budem hrať basketbal s prezidentom,
kydať na jeho delegátov,
potom budem chváliť jeho politickú etiketu,
vyhodím pár miliónov do vzduchu, len tak pre zábavu,
no dvadsiatky a päťdesiatky by som si nechal pre seba
a budem v úplne novom daňovom pásme,
sme v recesii, ale nechajte to na mňa.
Pravdepodobne by som zobral všetko, čo zostalo a rozdelil
všetci, ktorých mám rád, môžu dostať pár dolárov
a ani jedno bruško by okolo mňa
by nevedelo čo je hlad
jedlo by sa zdravo, dobre by sa spalo.
Viem, že všetci máme podobný sen,
choď do vrečka, vytiahni peňaženku
a vyhoď ju do vzduchu a spievaj.

Chcem byť tak veľmi zlý miliardár,
kúpiť všetky veci, ktoré som nikdy nemal.
Ehm, chcem byť na obálke časopisu Forbes
s úsmevom vedľa Oprah a kráľovnej

Chcem byť tak strašne zlý miliardár!

■ preklad: Henrietta Zsigmondová, Miroslav Slávik
■ zdroj: <http://all-the-time.blog.cz/1008/travis-mccoy-billionaire-feat-bruno-mars>

Je to láska?

Mám 18 rokov a priateľa, s ktorým som už vyše roka. Som spokojná a šťastná, že som stretla človeka, ktorý mi konečne po všetkých stránkach vyhovuje. Jednoducho ideálny vzťah. Žiadne ružové okuliare, ale skutočná láska. Alebo žeby nie??

Raz, keď som začala mojej kamarátke s nadšením rozprávať o mojom „princovi“, ma po dvoch sekundách prerušila. Pobavená na mňa pozrela a asi hodinu mi rozprávala o tom, že láska tak v mladom veku neexistuje. Je to len nejaké poblúznenie, ktoré po čase opadne. Vraj skutočnú lásku stretávame omnoho neskôr. Podľa nej takto mladí ľudia nie sú ešte citovo vyzretí. Proste nevedia ľúbiť...

Jej slová ma prinútili zamyslieť. Uvedomujem si, že mám len 18 rokov (priateľ má o rok viac, čiže tiež „citovo nevyzretý“ J), ale skutočne nemám pocit, že je to poblúznenie. Samozrejme, že som si vedomá, že nemusíme byť spolu večne. Stať sa môže čokoľvek, ale myslím pozitívne a verím, že to vydrží. Veď aj naše staré mamy sa vydávali, keď mali 18 – 19 rokov. A mnohým to vydržalo až do smrti.

Napriek tomu si myslím, že existuje vek, kedy môžeme povedať, že láska to asi nie je. Napríklad 13-ročné dievčatá, ktoré sa držia za ruky s chlapcom a všade vyhlasujú, aké sú zaľúbené. V tomto prípade sa asi nedá hovoriť o láske, ale akosi poblúznení. S týmto by súhlasili mnohí (ale asi nie tí 13-roční). No vek od 17 rokov a vyššie – tam sa už názory líšia. Je teda vek, kedy sme skutočne zaľúbení ohraničený?

Myslím si, že každý človek dospieva iným tempom. Niekedy sme citovo vyzretí už v 18-tich a vieme, akého partnera potrebujeme. Alebo až v 25-ke zistíme, čo je láska. Je to individuálne. Preto sa nenechajte odradiť rečami a posmeškami na vašu adresu – aká, ste ešte mladunká, naivná a nič neviete o láske (to patrí tým, ktorí sú v mojom veku J).

Láska čaká na každého, len nevieme, kedy príde. Preto každý vzťah berte vážne a nezamýšľajte sa nad tým, či je to váš budúci muž. Veď čas všetko ukáže.

PS: Pevne verím, že ja som svoju lásku už stretla a o 10 rokov na mojej svadbe, si s touto neveriacou kamarátkou zatancujem.

■ autor: Kristína Požgayová

Ako si udržať ženu

Milí páni, nezabúdajte, že ženy sú ťažký oriešok. Priznajte si, že niekedy sa v nich jednoducho nevyznáte. Tu je pár rád, ako si ju vo vzťahu udržať. Aspoň budete mať väčšiu istotu, že to s vami vydrží do konca života.

1. Nie je nič horšie, ako keď príde vaša drahá domov s novým strihom, a vy si to vôbec nevšimnete. Treba mať trošku oči otvorené a všímať si svoju polovičku. Ak má nový sveter, a vy to nezaregistrujete, dá sa to odpustiť, pretože tých svetrov má milión. Ale v inom prípade nemáte odpustené. A samozrejme nezabudnite ju pochváliť, ako dobre vyzerá. A to nielen vtedy, keď navštívila kaderníka. Občas jej doprajte zopár komplimentov. Pochváľte jej, napríklad, večeru alebo jej povedzte, ako dnes skvele vyzerá.
2. Ženy sú romantické duše, preto skúste byť aj vy. Vymyslite niečo, čo by ju potešilo. Večera pri sviečkach, večerná prechádzka v parku alebo jej pošlite do práce kvety. Proste ju rozmaznávajte. Určite to ocení.
3. Nezabúdajte jej hovoriť, ako ju ľúbite. Čím viac, tým lepšie. Nehanbite sa jej vyznať lásku priamo do očí, no netreba zabúdať ani na sms plné vyznaní. Je jedno, že vám je 50. Každá žena to potrebuje počuť. Docielite tým, že vaša polovička nebudete ani na minútu pochybovať o vašich citoch. Bude spokojnejšia a šťastnejšia.
4. Skúste s ňou ísť na nákupy. Viem, je to pre vás nudná záležitosť, ale pre nás ženy je to životne dôležité. Samozrejme nemusíte chodiť zakaždým, ale aspoň občas to skúste. Bude nadšená, že jej má kto nosiť tašky a že ste to s ňou absolvovali. Určite sa tým pochváli aj kamarátkam, ktoré vás budú potom obdivovať.
5. Nikdy jej nehovorte, že topánky, ktoré si kúpila sú jej na nič, pretože v šatníku má ďalších sto. Jednoducho taký pár ešte nemá, takže vôbec nie sú zbytočné. To je vec, ktorú muži nikdy nepochopia. Preto, keď s ňou chcete byť zadobre, nevravte jej takéto veci. Taktiež sa nikdy nepýtajte na cenu, pretože vám aj tak nepovie pravdu. Jedine, ak by ste riešili bankrot, potom je povolené s ňou o tom diskutovať.

■ autor: Kristína Požgayová

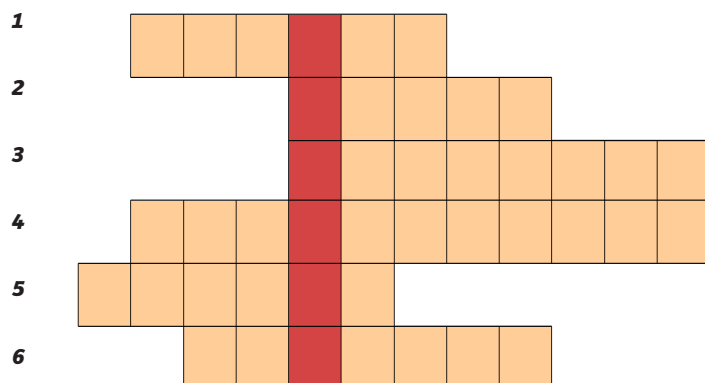

Tajná tajnička

Milí naši tajní odtajňovači!

Hoci o vás zatiaľ veľa nevieme, veríme, že vás nie je málo. Nuž neváhajte a dajte nám o sebe vedieť. Napríklad, keď sa vám podarí vylúštiť novú tajničku, ktorú sme pre vás pripravili. Na správne odpovede čakáme na našej e-mailovej adrese: **casopis@mokrohajska.sk**.

Tešíme sa, že o sebe dáte vedieť.

- 1 synonymum od slova tréning
- 2 oslavuje meniny 18. októbra
- 3 nasleduje po obede
- 4 zimný šport
- 5 druh ovocia
- 6 najobľúbenejší sviatok Kresťanov

■ autor: Dalibor Kimlička

Hádanky

Hoc má dlhú bradu, nevie ti dať radu. Čo je to? /koza/

Modrý klobúk, čo celý svet prikryje. Čo je to? /nebo/

Kdekoľvek chodí, dom si so sebou vodí. Čo je to? /slimák/

Čo robí pán Boh, keď prší dážď? /blato/

Chodí nad nami hore nohami. Čo je to? /mucha/

Má väčší chvost ako celé telo, nikdy to zo stromu nezletelo. Čo je to? /veverička/

Sivý starec prišiel k nám. Všetku vodu vypil sám. Čo je to? /mráz/

Nemá štetec ani farby, predsa lístie žltým farbí. Čo je to? /jeseň/

Celý život v kostenej klietke sedí, a predsa to nie je vták. Čo je to? /srdce/

Najprv šaty zelené, potom nosí červené, a keď už belasé má, s dobrou chuťou jesť sa dá.
Čo je to? /slivka/

Dva razy sa narodí, i lieta i chodí. Čo je to? /motýl/

Nesnima nikdy hrebeň z hlavy, ale nikdy sa s ním nečeše. Čo je to? /kohút/

Čo je to u človeka, čo má počiatok a konca nemá? /duša/

■ spracovala: Denny Okrutská

■ zdroj: <http://www.zlatyfond.sme.sk>

Časopis Mladý novinár tvoria klienti Gaudeamus - zariadenia komunitnej rehabilitácie
vďaka podpore občianskeho združenia Perspektíva.
<http://www.mokrohajska.sk>

Časopis Mladý novinár vznikol vďaka podpore z fondu Hodina deťom,
ktorý zriadila a spravuje Nadácia pre deti Slovenska.
<http://www.hodinadetom.sk>
<http://www.nds.sk>

REDAKCIA: Denisa Okrutská (šéfredaktorka, žurnalistika), Denisa Oslejová (žurnalistika, marketing), Henrietta Zsigmondová (žurnalistika), Kristína Požgavová (žurnalistika), Dalibor Kimlička (grafický dizajn), Miroslav Slávik (žurnalistika, grafický dizajn, marketing), Peter Novota (žurnalistika, grafický dizajn), Peter Vavrica (žurnalistika, marketing) • ADRESA REDAKCIE: Gaudeamus – zariadenie komunitnej rehabilitácie, Tréningové pracovisko Časopis, Mokrohájska 3, 844 08 Bratislava • EXTERNÍ PRISPIEVATELIA: Marián Galbička, Július Novakovič • SPOLUPRACOVNÍCI: Mgr. Katarína Začková, Mgr. Zuzana Marošová • ODBORNÍ KONZULTANTI: Mgr. Mária Candráková, Mgr. art. Zuzana Líšková, Mgr. Zuzana Mezencevová, Mgr. Eva Vicenová, Mgr. Roland Kýška, Juraj Mrocek • WEB: <http://mokrohajska.sk/web/projekty/tpcasopis>, casopis@mokrohajska.sk • SPRÁVCA WEBU: Ing. Róbert Mezik • FOTO: titulka, lišty: <http://www.sxc.hu> • DÁTUM VYDANIA: 14.01.2011, Ročník 2., Číslo 1. •